

Neceus Link

Velho Arkon

Taikahansikkaat osa 2

VELHO ARKON

NECEUS LINK

VELHO ARKON

TAIKAHANSIKKAAT OSA 2

© 2023 Neceus Link

Kuvitus: Roosa Lankinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0162-1

Velho työssään

Velho Arkonin matka Miserolan pääkadulla katkesi sivukadulta kuuluviin äänekkäisiin huutoihin. Sama huomio sai monen muunkin hänen lähellään ihmeisiinsä. Arkon otti vielä muutaman askelen ja pysähtyi risteykseen. Parinkymmenen metrin päässä olevan tavernan terassilta uteliaille silmille avautui ikävä näky. Suurehko miesjoukko huojui tiiviissä käsirysyssä. Kuka piti mistäkin kiinni, mutta kaikki jostakin ja muista nujakoijista. Oli kuin suuri elävä ameba olisi kärsinyt vatsavaivoista. Arkon kiirehti joukon luo mielessään vain yksi ajatus: Kahakka on lopetettava. Vastaavia oli syntynyt parina viime viikkona jo puolenkymmentä. Eivät ne vakaviin sattumuksiin olleet johtaneet, pelkkiä mustelmia miehille oli jäänyt kärsittäväkseen. Velhon pysähtyessä Tavernan matalan aidan taa, hän näki kuuden nahistelijan kuuluvan asusteiden perusteella kaksi viikkoa aiemmin kaupungin suojaksi lähetettyyn sotaväen osastoon. Loput olivat paikkakuntalaisia.

Velho jysäytti sauvansa maahan. Teolla ei ollut mitään vaikutusta möliseviin ja äriseviin tappelijoihin. Velhon ilme synkkeni. Hän ärähti kiukkuisen käskyn lopettaa. Ei vielääkään mitään vaikutusta. Yksikään nahistelijoista ei edes vilkaissut sivulleen. Ja miksi olisikaan kesken taistelun tuoksinan. Alle neljän kymmenen ikäinen Arkon oli pukeutunut samanlaisiin yksinkertaisiin asuihin kuin kaikki muutkin kaupunkilaiset, vaalean ruskeat housut ja saman värinen pusero, eivät ne erottaneet häntä muista asukkaista. Huomiotta jättäminen ei kuitenkaan käynyt päinsä, ei Miserolan Velholle, vaikka liikaa se olisi ollut kenelle tahansa hänen asemassaan ole-

valle. Velho Arkon erityisesti loukkaantui itseensä kohdistuvasta väheksynnästä. Hän ei aikonut luopua vaivalla hankitusta arvovallastaan.

Lähellä seisovien uteliainen kaupunkilaisten katsellessa jännittyneenä, Velho kohotti molemmat kätensä ylös voimakeppi oikeassa kädessään, lausui kuuluvalla äänellä yhden ainoan sanan, ja napautti sauvansa katuun. Voimakepin päästä singahti hienoinen valohuntu, joka kietoi nahistelijat sisäänsä. Sitten tapahtui jotain täysin uskomatonta.

Oli kuin maan sisältä olisi kohonnut voimakas puhuri. Katselijoiden vaatteet ja hiukset hulmahtivat ilman virratessa terassilta rajusti ylöspäin, ja mikä kauhistuttavinta, tuuli kohotti tappelijat terassilta aina kattojen ylle asti. Kuin ihmeen kaupalla joukko pysyi tiiviisti yhdessä. Miesten kaikki liike oli lakannut. Jokainen puristi hädissään kaikkea mistä kiinni sai. Karmean mölinän seasta ei erottanut yksittäisiä sanoja. Pienen hetken kasa leijui liikkumattomana möykkynä, kunnes etelätuuli tarttui siihen ja alkoi kuljettaa mukanaan.

Velho vilkaisi ympärilleen. Ja kohtasi pelkkiä suuria silmiä. Ääntäkään ei kuulunut, tuskinpa kukaan edes hengitti. Eivät ainkaan ne kaksi vakinaisen sotaväen miestä, jotka tuijottivat tavernan ovelta suu auki ylös taivaalle. Arkon tuhahti vihaisena, kääntyi ympäri ja jatkoi matkaansa kuin ei mitään erikoista olisi tapahtunut. Vasta hänen kadottuaan kulman taa näkymättömiin, uskalsivat terassilla olijat taas liikkua. Vilkas puheensorina täytti paikan. Kukaan ei ollut koskaan, ei edes unissaan, kokenut mitään niin ihmeellistä kuin Velhon äskeinen näytös. Sotilaskaksikko jätti täydet kolpakot lähimmälle pöydälle ja lähti kipittämään puolijuoksua kohti kaupungin koillisreunalla olevaa leiriä.

Velho oli ollut matkalla asemestari Mikloksen luo, mutta tapahtuma sai hänet muuttamaan mielensä. Hän kääntyi kohti Valtiaan palatsia. Asukkaiden ja sotilaiden välinen kukkoilu oli saavuttanut ääripisteensä ainakin Arkonin mielestä. Hän päätti siinä samassa hoitaa ongelman pois päiväjärjestyksestä. Tyhjänpäiväinen kahinointi oli

tavalla tai toisella saatava loppumaan. Tilanne ei voinut enää jatkua nykyisellään, hän mietti. Vakinaisen sotaväen ja paikallisten välit oli saatava kuntoon keinolla millä hyvänsä. Muutoin edessä olisi pitkälinen ja uuvuttava välien selvittely, josta ei voittajaa löytyisi, kuten ei koskaan, kun nyrkeillä keskusteltiin.

Palatsissa Velho joutui pettymään. Vartiomiehet tiesivät kertoa Valtias Hymenin menneen sotilasleiriin. Sinne saakka Velho ei halunnut kävellä, vaan jätti sanan, että halusi heti tiedon Valtiaan paluusta. Hänellä oli tälle kiireellistä asiaa. Saatuaan vartiopäälliköltä vakuutuksen tiedon toimittamisesta, Velho palasi alkuperäiseen suuntaansa kohti asemestarin pajaa. Hänellä oli tällekin tärkeää puhuttavaa, jotain sellaista minkä tiesi jo etukäteen yllättävän asemestarin.

”Kas, itse suuri Velho Arkon”, Miklos tervehti mieluisaa vierasta pajan ovella, missä hän oli tasaamassa hikeään. Arkon oli hänen ikätoverinsa. Vaikka he olivatkin tunteneet toisensa vasta parin vuoden ajan, he olivat heti alusta lähtien tulleet hyvin toimeen keskenään.

Arkon kumarsi syvään. Asemestarin tervehdyksessä ei ollut kätkeytyä pilkkaa, eikä hän sen tietäen voinut olla naurahtamatta. Hän arvosti suuresti Mikon isän sepäntaitoja, ei pelkästään hänen ystävyyttään. Sepäntaitojen vuoksi hän oli tämän luo nyt tullutkin.

”Mukava nähdä”, hän avasi keskustelun. ”Olet näemmä tiukasti töissäsi kiinni.”

Miklos viittasi likaiseen olemukseensa. ”Metallin työstö on kuumaa ja likaista työtä, toisin kuin sinun toimesi.”

”Enpä tiedä, olen joutunut ajoittain aika lailla kuumiinkin paikkoihin.”

”Niinpä, omat vaivat ne ovat kaikissa töissä”

”Aivan, niinhän se on, mutta sopiiko, että menen suoraan asi-aani?”

Vastaukseksi asemestari viittasi kohti taloaan. Hän ohjasi Velhon kotinsa keittiöön, missä oli parempi puhella. Velhon juttujen aiheet kun tahtoivat aina olla niin kovin salaisia, kuten Miklos hyvin

tiesi. Sisällä talon isäntä nosti vesiastian ja pari mukia pöytään ja istahti alas. Velho otti kiittollisena lasillisen raikasta vettä. Sitten hän laittoi kätensä pöydälle sormenpäät yhteen liitettynä ja loi miettiväisen katseen asemestariin.

”Minulla olisi nyt tarjolla hieman erikoisempaa työtä sinulle. Sellaista, joka edellyttää parin kolmen viikon matkaa. Arveletko voivasi edes harkita asiaa?”

”Ohoh, vai pari viikkoa.”

”Niin, mutta uskallan luvata, että matka tulisi olemaan hyvin mielenkiintoinen.”

”Sen minä kyllä uskon, sen mielenkiintoisuuden”, Miklos nyökkäsi ja hymyili sitten ovelana. ”Et kai sinä vain nyt puhu niistä teidän kummallisista katoamisistanne täältä, aiot viedä minutkin mennessäsi?”

Arkon levitteli käsiään vähintäänkin yhtä vino virnistys kasvoiltaan. Asemestari luki Velhon ilmeitä silmät viiruina, mietti tämän ehdotusta, muttei osannut vastata juuta eikä jaata näin äkkiseltään. Olihan hänen puhuttava asiasta myös vaimonsa Sonan kanssa. Ei hän noin vain voinut lähteä viikoiksi pois kotoa, töitäkin oli jonoksi asti odottamassa. Niiden menettäminen pienen kaupungin muille sepille tekisi loven hänen pieniin tuloihinsa.

”Milloinka haluat vastauksen?”

”Nyt on tiistai”, Velho laski päiviä, ”kävisikö torstai-ilta. Jos silloin voisit kertoa, ehtisin vielä kysyä parista muustakin paikasta, jos et pääsisi lähtemään.”

Miklos kohottautui tikkusuoraksi istuimellaan. ”Etkö tarvitsekaan mestaria? Kelpaisiko joku kaupungin kisälleistä tarjoamaasi työhön?”

Velho remahti nauruun Mikloksen tarkasta huomiosta ilahtuneena. ”Jääköön vastaamatta. Tiedät kyllä ketä minä tarvitsen.”

Asemestari lupasi miettiä asiaa vakavasti, keskustella siitä vaimonsa kanssa ja ilmoittaa viimeistään torstaina. Arkon oli jo mielesään varma Mikloksen suostumisesta, ja teki tälle alustavasti selkoa

mitä työvälineitä tarvittaisiin. Miklos kuunteli tarkkaavaisena, nyökytteli välillä ja kyseli yksityiskohdista lisää. Tunnin juteltuaan Velho katsoi kertoneensa kaiken oleellisen ja Miklos puolestaan uskoi saaneensa riittävästi tietoja päätöksensä tueksi. He erosivat tyytyväisinä ja kumpikin hieman jännittyneenä. Velho tarjosi selvästi jotain tavanomaista ihmeellisempää kokemusta ja se painoi asemestarin vaa'assa kaikkein eniten. Hän aavisti saavansa ehkä viimeinkin tietää hieman niistä alkukesän ihmeellisyyksistä, mistä hänen Miko tyttärensä ei ollut suostunut edes vanhemmilleen puhumaan, koska Velho Arkon oli kieltänyt. Asiassa oli tietenkin yksi mutta, lisätietojen saaminen edellytti suostumista Velhon apuriksi ja se arvelutti asemestariakin.

Myöhemmin iltapäivän lopulla Arkonin naakkalauman johtaja, Rasag, kävi kertomassa isännälleen Valtiaan lähteneen leiristä kohti palatsia. Velho kiitti naakkaansa. Hänen yli kaksikymmentä naakkaa käsittävä salainen apuriparvensa oli aina yhtä tehokas. Ne pitivät Velhon puolesta silmällä koko kaupunkia ympäristöineen. Niiden huomaamatta ei edes yöllä voinut kaupunkia yllättää. Parasta naakkoissa oli niiden tarkoin salattu puhekyky, Velhokoulun oppeja sekin.

”Joko ne metsään lentäneet nahistelijat ovat palanneet?”

Naakka naurahti niin kuin vain naakka voi naurahtaa. Sen huvittuneisuus purkaantui kähähtelynä ja tepasteluna Velhon työpöydällä. Kesti tovin, ennen kuin se pystyi pukemaan ilonsa sanoiksi. ”Seurasimme heitä. Tuuli vei miehet metsänreunan suurimpaan puuhun. Siellä he vetivät itsensä oksiin.

Arkon virnisti. ”Entä putosiko kukaan maahan?”

”Ei pudonnut, pari meinasi, oksa pelasti. Sotilaat menivät leiriin. Kaupunkilaiset tulivat juuri äsken portista sisään.”

”No, toivottavasti ilmakytyt lopetti sen tyhjänpäiväisen nahistelun edes vähäksi aikaa.”

Rasagin lennettyä tiehensä, Arkon mietiskeli kuinka saisi Valtiaan ymmärtämään asiaintilan vakavuuden, että vakinaisen sotaväen

ja kaupunkilaisten välinen kitka oli saatava laantumaan ja pian sitenkin. Hän suunnitteli yhä ehdotustaan, kun lähetti toi tiedon Valtias Hymenin paluusta. Velho lähti välittömästi palatsiin, missä tavoitti Hymenin yksityishuoneestaan rakennuksen yläkerroksesta. ”Arvoisa Valtias, minulla on teille tärkeää puhuttavaa”, Velho aloitti suorasukaisesti heti Valtiaan tavattuaan jättäen kumarruksenkin väliin.

”No, mikä nyt on noin tärkeäksi seikaksi kohonnut?” nuori Valtias naurahti hyväntuulisenä.

”Oikeastaan kaksikin asiaa”, Velho astui Valtiaan eteen tämän tuolin luo. ”Joudun poistumaan kaupungista kahden tai jopa kolmen viikon pituiseksi ajaksi.”

Valtias vakavoitui. ”Niinkö pitkäksi aikaa?”

”Kyllä, se on aivan välttämätöntä. Olen saanut pakottavan käskyn ja lähden jo perjantaina.”

”No, sitten sinun on vain mentävä, en voi sinua kieltääkään. Eikä onneksi nyt ole syytäkään kieltoihin.”

”Toden totta, sotaväki turvaa kaupunkimme pitkäksi aikaa.”

”Siitä muistankin”, Valtias purskahti makeaan nauruun. ”Kuulin juuri ennen leiristä lähtöäni sinun uusimmasta näytöksestäsi. Se oli varsin hauska temppu, todella hieno. Ne lentomatkalle lähettämäsi miehet olivat kuin kuoleman kourista pelastuneita, kun luikkivat leiriin.”

”Siitä minun piti myös puhua”, Velho vakavoitui, vaikka sisäisesti hymyilikin.

”Niin, aivan”, Valtias hykerteli, ”kerropa mitä ne miehet olivat tehneet sellaisen opetuksen ansaitakseen?”

Arkon heilautti väheksyen kättään. ”Sitä tavallista nahistelua vain, muutama sotilas ja kaupunkilainen keskenään. Eivät pahalaiset suostuneet lopettamaan, kun tulin paikalle, joten päätin lähettää heidät muualle.”

Valtias hohotti suu auki. Sihteeri kurkisti uteliaana verhon raosta. Velho odotti rauhassa Valtiaan rauhoittumista. Pian Hymen

nousi silmiään pyyhkien kävelemään ja viittasi Velhon mukaansa. Valtias pysähtyi pihalle antavan ikkunan ääreen.

”Siitäkö sinä halusit puhua, niistä pikku tappeluista?”

”Juuri niistä. Ne ovat alkaneet vaikuttaa ikävästi sotilaiden ja kaupunkilaisten väleihin. Jos sama meno jatkuu, niin pian sotilaista tulee ei-toivottuja vieraita. Sitä tuskin kukaan haluaa. Olen jo huomannut tiettyjä merkkejä kaupunkilaisten puheissa ja katseissa.”

”Hmm, voi olla, saatat hyvinkin olla oikeassa. Se olisi hyvin ikävä käänne, ja varsinkin nyt, kun viimeinkin saimme vakinaista sotaväkeä turvaksemme.”

”Aivan, sen vuoksi ehdotan, että asialle tehdään mahdollisimman pikaisesti jotain.”

Valtias kääntyi velhonsa puoleen. ”Jos saan arvata, niin sinulla on jo pari ehdotusta valmiina?”

Velho nyökäytti päätään. ”Kyllä, niistä pitäisi kuitenkin keskustella yhdessä suuremmalla joukolla. Ajattelin, että te kutsuisitte kokouksen koolle ja vieläpä mitä pikimmiten. Osallistujiksi olisi hyvä saada kaikki kaupungin eri ammattikiltojen mestarit, sekä muutamia henkilöitä sotaväestä.”

Valtias kääntyi katsomaan ikkunasta ulos. Hän mietti hetken, vaikka tiesi jo valmiiksi, ettei Velhon ehdotusta sopinut jättää huomiotta. Ja olisihan se perin juurin ikävää, jos paikallisten välit sotilaisiin tulehtuisivat. Valtias lupasi miettiä asiaa, mihin Velho vastasi kumartamalla sekä muistuttamalla lähtöaikeestaan. Hän halusi olla mukana tilaisuudessa, joten se olisi kutsuttava koolle parin päivän sisällä. Tähänkin Valtias suostui ja Velho poistui tyytyväisenä.

Jo illalla kävi lähetti tuomassa tiedon kokouksesta. Valtias ilmoitti päättäneensä järjestää keskustelutilaisuuden kaupunkilaisten ja sotilaiden välien parantamiseksi. Kokouksen oli määrä olla jo seuraavana iltapäivänä palatsissa. Velho hymyi viestiä lukiessaan. Valtias otti jälleen kaiken kunnian itselleen. Velhoa ei moinen turhuus kiinnostanutkaan, ei hyvässä eikä pahassa, joten asia sai jäädä hänen puolestaan Valtiaan ideaksi. Tärkeintä oli, että asia hoituisi

mahdollisimman nopeasti kaikkia tyydyttävään lopputulokseen saakka.

Seuraavana päivänä hyvissä ajoin ennen määräaikaa Arkon käveli palatsiin. Moni muukin oli tullut jo paikalle. Kiltamestareiden joukossa näkyi vain tuttuja kasvoja. Ainuttakaan sotilasleirin miestä ei salissa näkynyt. Upseerit halusivat ilmeisesti tulla täsmällisesti oikeaan aikaan. Velho etsi Valtiaan käsiinsä tämän virkahuoneesta. Alun perin Arkon oli suunnitellut puhuvansa itse koko kuulijajoukolle. Valtiaan kutsun sanamuoto oli saanut hänet kuitenkin toisiin aatoksiin. Itseasiassa olikin paljon parempi, ettei kukaan edes huomaa minua, oli Velho miettinyt.

Valtias ilostui Velhon huomattuaan. ”Hienoa, sinäkin pääsit ajoissa paikalle.”

Arkon kumarsi tapojen mukaan syvään. ”Niin, olen iloinen kutsusta ja siitä, että päätit noudattaa ehdotustani näin nopeasti.”

”Pikku juttu, ei siinä mitään, ja olihan sinun ajatuksesi erittäin hyvä.”

”Jos sinulle sopii, niin jättäytyisin itse pois tilaisuudesta?”

”Kuinka niin? Muutitko jo mielesi?”

”Ei sinne päinkään, tätä asiaa ei voi jättää enää hoitamatta. Mutta tulini siihen tulokseen, että tilaisuuden merkittävyyden vuoksi puheen johtaminen kuuluu yksin sinulle, arvoisa Valtias.”

Hymen hölmistyi, mikä hymyilytti Arkonia. ”Sinulle se kuuluu”, hän toisti. ”Minulle jatkuvasta esilläolosta on vain haittaa. Ihmiset pelkäävät minua ja sen on hyvä. En haluaisi luopua siitä edusta. Sinun arvovallallesi taas tekee pelkästään hyvää päästä esiin kaikissa mahdollisissa myönteisissä yhteyksissä.”

Oli Valtiaan vuoro hymyillä. Hän oivalsi velhonsa mielteiden tausta-ajatuksen. Tietenkin hänen tuli puhua heidän molempien puolesta. Hän jos kuka tarvitsi kansalaisten vankkumattoman arvostuksen ja luottamuksen. Tietenkin myös Velho kaipasi samaa, mutta eri tavalla, oikeastaan hyvin eri tavalla.

Arkon selitti lyhyesti ajatuksensa kaupunkilaisten ja sotilaiden välisen rauhoittamiseksi ja mikäli mahdollista, parantamiseksi. Valtias innostui siinä määrin että taputti käsiään.

”Sinä olet todella miettinyt tätä”, Valtias hykerteli innostuneena. ”Minä ajattelin vain, että tarvitsemme pienen erillisen joukon järjestyksen ylläpitoon.”

”En sulkisi sitäkään lisää pois, arvoisa Valtias. Kaupunkimme kasvaa ja ennen pitkää tulemme joka tapauksessa tarvitsemaan myös santarmeja. Ihmisillä on tapana riitaantua.”

”Aivan, niitähän minä joudun jo nyt selvittelemään aina silloin tällöin.”

Sihteeri kävi ilmoittamassa viimeisenkin kutsutun saapuneen. Valtias lähti välittömästi saliin, vaikka aikaa aloitukseen oli jäljellä vielä puoli tuntia. Hänellä oli suuria uutisia, eikä mikään voima olisi kyennyt pitämään häntä enää poissa joukon edestä.

Velho seurasi perässä, mutta meni huomaamattomasti salin takaosaan pienestä sivuovesta. Juuri kukaan ei huomannut hänen tuloaan. Valtias oli samaan aikaan astunut omalle paikalleen salin eteen. Tavoistaan poiketen hän ei levittänyt käsiään avaraan tervetulo-toivotukseen, vaan pysähtyi tuolinsa eteen ja loi edessään olevaan hiljaiseen joukkoon tuiman silmäyksen. Katse sai muutaman pään laskeutumaan.

Sitten Valtias rykäisi ja aloitti. ”Olen kuullut jo useista ikävistä välikohtauksista kaupunkilaisten ja turvaksemme tulleiden sotilaiden välillä. Sellaisen käytöksen on loputtava. Nyt ja heti ja pysyvästi”, Valtias painotti jokaista sanaansa erikseen. Sitten hän otti muutaman edestakaisen askelen. Kulmien tiukka kurtistus kertoi hänen päättäväisyydestään, eikä kukaan ajatellut sen olevan pelkkää näytöstä.

”Kahinat ovat seurausta asianosaisten heikosta itsetunnosta”, Valtias jatkoi Velhon ajatuksien esittämistä ominaan. ”Osa puolivakinaisista miehistämme kokee menettäneensä arvoaan ammattisotilaiden tulon myötä. He eivät itsekään tätä ymmärrä, mutta se tunne

saa heidät kukkoilemaan ja haastamaan riitaa sotilaiden kanssa. Tähän seikkaan meidän on iskettävä.”

Arkon nojasi kevyesti käteensä hymyä peittääkseen. Valtiaasta oli hyvää vauhtia tulossa loistava esiintyjä. Kesän erikoiset tapahtumat olivat koulineet tätä paremmin kuin kuluneet usean vuoden rauhalliset ajat sitä ennen.

”Minulla on muutama ajatus, joihin toivon teidän suhtautuvan asiaan kuuluvalla vakavuudella. Uskon niiden toteuttamisesta olevan paljon muutakin hyötyä kuin vain kaupunkilaisten ja sotilaiden välisten riitojen selvittely. Yhdessä me olemme vahvoja, eripuraisina heikkoja.”

Edelleenkään kukaan ei katsonut aiheelliseksi kysyä mitään. Ja koska Valtias näytti nauttivan esiintymisestään, ei Velhokaan halunnut nopeuttaa asian käsittelyä. Kiltujen mestarit tunsivat myös kaupunkinsa Valtiaan uuden esiintymishalukkuuden ja soivat tälle sen ilon. Olihan parempi pitää Valtias tyytyväisenä kuin alati epävarmana.

”Jotta voisimme lähentyä ammattisotilaiden kanssa, meillä olisi oltava heidän kanssaan muutakin yhteistä kuin vain Miserolan puolustaminen. Olette varmasti kuulleet tai ainakin lukeneet muinaisten kansojen käymistä urheilukilpailuista. Niissähän kunkin kansan ja heimon vahvimmat ja nopeimmat kisailivat keskenään eri lajien mestaruuksista. Niinpä minä päätin kutsua sotilaat leikkimieliseen kamppailuun viidessä eri lajissa. Ja jotta kilpailijat eivät alkaisi taivoitella vain omaa henkilökohtaista kunniaansa, päätin että jokaisen kamppailun tulee olla joukkuekilpailu.”

Luutnantti Fargo nousi seisomaan puheenvuoron merkiksi. Valtias nyökkäsi hänelle luvan puhua. ”Me emme ole kertaakaan harjoitelleet juoksua tai hyppyä, emmekä mitään muutakaan niistä vanhoista kilpailulajeista. Kuinka voisimme pärjätä karaistuneille sotilaille?”

”Siinäpä meidän mahdollisuutemme juuri on”, Valtias riemastui. ”Emme pyrikään luomaan pelkkää voimain mittelöä, emme suinkaan, sillä sehän vain kasvattaisi meidän ja sotilaiden välistä juopaa

entisestään. Me kutsumme sotilaat karnevaaliin. Niin, on jo korkea aika järjestää karnevaali täälläkin. Keskuskaupungissa niitä on joka vuosi, joskus useitakin. Nyt on meidän aikamme tarrtua tuohon samaan mahdollisuuteen. Kilpailuista teemme leikkimielisiä, pois kaikki vakavuus. Lisäksi tarjoamme paljon tanssia ja laulua ja syömistä. Eikö karnevaali, jos mikä, lähennä ihmisiä toisiinsa?”

”Ymmärrän, arvoisa Valtias”, luutnantti kumarsi ja istui alas.

Velho katseli tyytyväisenä edessään olevaa joukkoa. Päät kumartuivat toisiaan päin, puheensorina täytti salin. Valtias seisoi edessä kädet lanteilla ja hymy huulillaan. Siellä täällä näkyi nyökäytyksiä, jokunen naurahdus kertoi hyväksynnästä, eikä kukaan näyttänyt vastustavan ehdotusta. Viimein Valtias kohotti toisen kätensä.

”Minun mielestäni pelkkä karnevaali kaikkine oheistoimintoineen ei kuitenkaan vielä riitä nahistelujen lopettamiseen. Tulomme ennen pitkää tarvitsemaan myös santarmeja sisäisen järjestyksen ylläpitoon, sen vuoksi olen päättänyt perustaa kaupunkiin pienen santarmiosaston. Annan tästä erillisen käskyn myöhemmin. Nyt haluan teidän laittavan viisaat päännne yhteen ja aloittavan karnevaalin valmistelut. Ensin suunnitellaan, sitten vasta julkistetaan ja toteutetaan. Arvoisat kiltajohtajat, mestarit, kootkaa joukkonne ja miettikää sopivia kilpailulajeja pienille joukkueille. Laittakaa vaimonne myös työhön. He ovat parhaita keksimään mitä muuta karnevaali tulee tarvitsemaan. Kokoonnumme tänne saliin tasan kolmen vuorokauden kuluttua tähän samaan aikaan päättämään asiasta lopullisesti.”

Kun kukaan ei hetkeen liikahtanut, Valtias ilmoitti suorasanaisesti tilaisuuden päättäneen ja viittoi sanojensa vakuudeksi yleisöä poistumaan. Syntyneen metelin yli hän käski kuitenkin kaupunkinsa upseerien jäädä. Velho katsoi parhaaksi jäädä myös. Salin tyhjennettyä jäljelle jääneet kuusi miestä kävelivät Valtiaan eteen. Tämä oli jo istunut tuolilleen. Kenellekään muulle ei tuoleja ollut, eikä niitä kaivattukaan. Valtiaan läsnä ollessa kaikkien muiden tuli aina seisoa.

”No niin, hyvät herrat”, Valtias loi miehiin tuiman katseen. ”Miksi kukaan teistä ei ole katsonut aiheelliseksi puuttua esiintyneisiin tappeluihin? Minunko asiani on tehdä kaikki?”

Kapteeni Bishonin poislähdön jälkeen vanhimmaksi päätnyt yliluutnantti Filips rykäisi hämillisenä. Hän katsoi Valtiaan moitteen kohdistuneen itseensä. ”Arvoisa Valtias, en ajatellut asian vaativan mitään erityisiä toimenpiteitä. Oletin tilanteen rauhoittuvan ajallaan itsestäänkin.”

”Näin ei näytä käyneen, vaan olen kuullut nujakoinnin vain lisääntyneen”, Valtias antoi harminsa näkyä. ”Jopa arvoisa Velhomme joutui puuttumaan tilanteeseen ja se on jo hyvin vakavaa. Tämän syntyneen epämieluisan tilanteen rauhoittaminen on nyt meidän päätehtävämme. Eikä vain rauhoittaminen, vaan meidän tulee tehdä edellä kuulluista tyhjämpäiväisistä kahinoista kertakaikkinen loppu. Ja tehdä muutenkin kaikkemme, jotta yhteisömme sisään jo revennyt railo umpeutuu.”

”Saanko puhua parista mieleeni nousseesta seikasta”, Velho puuttui keskusteluun.

”Ole hyvä.”

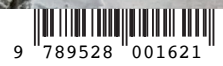
”Meillä on useita eri mahdollisuuksia, joilla tämä välien kiristyminen voidaan laukaista. Yksi on sellainen, että kannustetaan asukkaita kutsumaan sotilaita luokseen aterioinnin ja seurustelun merkeissä. Ja te, arvon upseerit, voisitte pitää tiiviimpää yhteyttä vakinaisen sotaväen upseereihin.”

Mainitut vilkuilivat aavistuksen nyreinä toisiaan. Katseet paljasivat jonkin olevan pielessä, ehkä jompikumpi osapuoli oli jo yrittänyt lähentymistä siinä onnistumatta. Vai oliko ammattisotilaiden henkilökohtainen ylpeys noussut esteeksi? Samasta opinahjostahan kaikki upseerit tulivat, mutta ihmismieli loi usein näkymättömiä muureja ympärilleen.

Yliluutnantti vilkaisi Valtiaaseen ja kohautti hartioitaan. ”Olemme kyllä kutsuneet heitä vieraiksi palatsiin, mutta he eivät vaikeuta kovin halukkailta käymään täällä.”

”Sepä erikoista, hyvin outoa”, Valtias lateli ajatuksiaan ääneen. ”Olen kuvitellut aivan muuta leirissä käydessäni. Varsinkin majuri tuntui oikein odottavan teidän kutsujanne. Tässä on nyt mukana jotain, mistä ette uskalla puhua minulle, eikö niin?”

Velho Arkon ystävineen pyrkii säilyttämään rauhantilan niin Saarivaltiossa kuin mannermaallakin. Jason portaaleineen sekä parantaja Hirennus auttavat häntä parhaansa mukaan. Ei sovi myöskään unohtaa metsänhaltia Sanieta kumppaneineen. Velhon ensisijainen päämäärä on estää kaikki mahdolliset ja mahdottomatkin taistelut ilman vähäisintäkään verenvuodatusta. Tervetuloa mukaan seikkailuun

9 789528 001621